

[Αρχική Σελίδα](#) > ... > [Προσφυγή Στη Δικαιοσύνη](#) > [Πού Και Πώς](#) > [Ποιας Χώρας Η Νομοθεσία Ισχύει;](#) > Lithuania

Ποιας χώρας η νομοθεσία ισχύει;

Περιεχόμενο που
παρέχεται από

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

 Λιθουανία

1 Πηγές δικαίου

1.1 Εθνικοί κανόνες

Βιβλίο πρώτο, μέρος Ι, κεφάλαιο ΙΙ του κώδικα πολιτικής δικονομίας της Δημοκρατίας της Λιθουανίας

Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 593/2008 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 17ης Ιουνίου 2008, για το εφαρμοστέο δίκαιο στις συμβατικές ενοχές (Ρώμη Ι)

Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 864/2007 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Ιουλίου 2007, για το εφαρμοστέο δίκαιο στις εξωσυμβατικές ενοχές (Ρώμη ΙΙ)

Κανονισμός (ΕΕ) αριθ. 1259/2010 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 2010, για τη θέσπιση ενισχυμένης συνεργασίας στον τομέα του δικαίου που είναι εφαρμοστέο στο διαζύγιο και τον δικαστικό χωρισμό.

1.2 Πολυμερείς διεθνείς συμβάσεις

Σύμβαση της Χάγης, της 5ης Οκτωβρίου 1961, για τις συγκρούσεις νόμων που αφορούν τον τύπο διατάξεων διαθήκης.

Σύμβαση της Χάγης, της 5ης Οκτωβρίου 1961, σχετικά με την αρμοδιότητα των αρχών και το εφαρμοστέο δίκαιο όσον αφορά την προστασία των ανηλίκων.

Σύμβαση της Χάγης, της 4ης Μαΐου 1971, για το εφαρμοστέο δίκαιο στα τροχαία ατυχήματα.

Σύμβαση της Χάγης, της 2ας Οκτωβρίου 1973, για το εφαρμοστέο δίκαιο στις υποχρεώσεις διατροφής.

Σύμβαση για το εφαρμοστέο δίκαιο στις συμβατικές ενοχές, η οποία άνοιξε προς υπογραφή στη Ρώμη στις 19 Ιουνίου 1980.

Σύμβαση της Χάγης, της 19ης Οκτωβρίου 1996, για τη διεθνή δικαιοδοσία, το εφαρμοστέο δίκαιο, την αναγνώριση, την εκτέλεση και τη συνεργασία σε θέματα γονικής μέριμνας και μέτρων προστασίας των παιδιών.

Σύμβαση της 30ής Οκτωβρίου 2007 για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (νέα σύμβαση του Λουγκάνο).

1.3 Κύριες διμερείς συμβάσεις

- *Συμφωνία μεταξύ της Δημοκρατίας της Λιθουανίας και της Δημοκρατίας της Αρμενίας για την παροχή δικαστικής συνδρομής και τις νομικές σχέσεις σε αστικές, οικογενειακές και ποινικές υποθέσεις.*
- *Συμφωνία μεταξύ της Δημοκρατίας της Λιθουανίας και της Δημοκρατίας του Αζερμπαϊτζάν για την παροχή δικαστικής συνδρομής και τις νομικές σχέσεις σε αστικές, οικογενειακές και ποινικές υποθέσεις.*
- *Συμφωνία μεταξύ της Δημοκρατίας της Λιθουανίας και της Δημοκρατίας του Ουζμπεκιστάν για την*

παροχή δικαστικής συνδρομής και τις νομικές σχέσεις σε αστικές, οικογενειακές και ποινικές υποθέσεις.

- Συμφωνία μεταξύ της Δημοκρατίας της Λιθουανίας και της Δημοκρατίας του Καζαχστάν για την παροχή δικαστικής συνδρομής και τις νομικές σχέσεις σε αστικές, οικογενειακές και ποινικές υποθέσεις.
- Πρωτόκολλο στη συμφωνία μεταξύ της Δημοκρατίας της Λιθουανίας και της Δημοκρατίας του Καζαχστάν για την παροχή δικαστικής συνδρομής και τις νομικές σχέσεις σε αστικές, οικογενειακές και ποινικές υποθέσεις.
- Συμφωνία μεταξύ της Δημοκρατίας της Λιθουανίας και της Ουκρανίας για την παροχή δικαστικής συνδρομής και τις νομικές σχέσεις σε αστικές, οικογενειακές και ποινικές υποθέσεις.
- Συμφωνία μεταξύ της Δημοκρατίας της Λιθουανίας και της Δημοκρατίας της Μολδαβίας για την παροχή δικαστικής συνδρομής και τις νομικές σχέσεις σε αστικές, οικογενειακές και ποινικές υποθέσεις.
- Συμφωνία μεταξύ της Δημοκρατίας της Λιθουανίας και της Δημοκρατίας της Πολωνίας για την παροχή δικαστικής συνδρομής και τις νομικές σχέσεις σε αστικές, οικογενειακές και ποινικές υποθέσεις.
- Συμφωνία μεταξύ της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, της Δημοκρατίας της Εσθονίας και της Δημοκρατίας της Λετονίας για την παροχή νομικής συνδρομής και τις νομικές σχέσεις.
- Συμφωνία μεταξύ της Δημοκρατίας της Λιθουανίας και της Δημοκρατίας της Λευκορωσίας για την παροχή δικαστικής συνδρομής και τις νομικές σχέσεις σε αστικές, οικογενειακές και ποινικές υποθέσεις.
- Συμφωνία μεταξύ της Δημοκρατίας της Λιθουανίας και της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας για την παροχή δικαστικής συνδρομής σε αστικές και ποινικές υποθέσεις.
- Συμφωνία μεταξύ της Δημοκρατίας της Λιθουανίας και της Ρωσικής Ομοσπονδίας για την παροχή δικαστικής συνδρομής και τις νομικές σχέσεις σε αστικές, οικογενειακές και ποινικές υποθέσεις.
- Συμφωνία μεταξύ της Δημοκρατίας της Λιθουανίας και της Δημοκρατίας της Τουρκίας για τη νομική και δικαστική συνεργασία σε εμπορικές και αστικές υποθέσεις.

2 Εφαρμογή των κανονων που διεπουν τη συγκρουση των νομων

2.1 Υποχρέωση του δικαστή να εφαρμόζει τους κανόνες σχετικά με τη σύγκρουση νόμων αυτεπαγγέλτως

Σύμφωνα με το άρθρο 33 παράγραφος 1 του νόμου περί δικαστηρίων της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, τα δικαστήρια, όταν δικάζουν υποθέσεις, βασίζονται στο Σύνταγμα της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, στους νόμους, στις διεθνείς συμφωνίες στις οποίες η Δημοκρατία της Λιθουανίας είναι συμβαλλόμενο μέρος, στις αποφάσεις της κυβέρνησης και στις άλλες νομικές πράξεις που ισχύουν στη Δημοκρατία της Λιθουανίας και οι οποίες δεν προσκρούουν σε νόμο. Σύμφωνα με το άρθρο 1.10 παράγραφος 1 του αστικού κώδικα της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, αλλοδαπό δίκαιο εφαρμόζεται στις σχέσεις αστικού δικαίου όταν η εφαρμογή του προβλέπεται από διεθνή συμφωνία στην οποία η Δημοκρατία της Λιθουανίας είναι συμβαλλόμενο μέρος, συμφωνία μεταξύ των μερών ή το δίκαιο της Δημοκρατίας της Λιθουανίας.

2.2 Παραπομπή

Σύμφωνα με το άρθρο 1.14 του αστικού κώδικα της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, εάν το εφαρμοστέο αλλοδαπό δίκαιο προβλέπει αναπαραπομπή (renvoi) στο δίκαιο της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, το δίκαιο της Δημοκρατίας της Λιθουανίας εφαρμόζεται μόνο στις περιπτώσεις που ορίζονται στον εν λόγω κώδικα ή στο αλλοδαπό δίκαιο. Εάν το εφαρμοστέο αλλοδαπό δίκαιο προβλέπει αναπαραπομπή στο δίκαιο τρίτου κράτους, το δίκαιο του τρίτου κράτους εφαρμόζεται μόνο στις περιπτώσεις που ορίζονται στον εν λόγω κώδικα ή στο δίκαιο του τρίτου κράτους. Εάν, όσον αφορά τον προσδιορισμό της προσωπικής κατάστασης προσώπου, το αλλοδαπό δίκαιο αναπαράγει στο δίκαιο της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, εφαρμοστέο είναι το δίκαιο της Δημοκρατίας της Λιθουανίας. Οι κανόνες αυτοί δεν εφαρμόζονται στις περιπτώσεις στις οποίες το εφαρμοστέο δίκαιο έχει επιλεγεί από τα μέρη της συναλλαγής, συμπεριλαμβανομένου του καθορισμού του εφαρμοστέου δικαίου στον τύπο της δικαιοπραξίας και του εφαρμοστέου δικαίου στις εξωσυμβατικές ενοχές. Όταν οι κανόνες ιδιωτικού διεθνούς δικαίου επιβάλλουν την εφαρμογή διεθνούς συνθήκης/σύμβασης, τα ζητήματα της αναπαραπομπής και της αναπαραπομπής στο δίκαιο τρίτου κράτους διέπονται από τις διατάξεις της εφαρμοστέας διεθνούς συνθήκης/σύμβασης.

2.3 Μεταβολή του συνδετικού στοιχείου

Στον αστικό κώδικα της Δημοκρατίας της Λιθουανίας δεν προβλέπεται γενικός κανόνας σχετικά με αυτό το ζήτημα.

2.4 Εξαιρέσεις από την κανονική εφαρμογή των κανόνων σχετικά με τη σύγκρουση νόμων

Σύμφωνα με το άρθρο 1.11 του αστικού κώδικα της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, οι κανόνες του αλλοδαπού δικαίου δεν εφαρμόζονται εάν η εφαρμογή τους θα προσέκρουε στη δημόσια τάξη που εγκαθιδρύεται με το Σύνταγμα της Δημοκρατίας της Λιθουανίας και τη λοιπή νομοθεσία της χώρας. Στις περιπτώσεις αυτές, εφαρμόζονται οι διατάξεις του αστικού δικαίου της Δημοκρατίας της Λιθουανίας. Οι διατάξεις αναγκαστικού δικαίου της Δημοκρατίας της Λιθουανίας ή του άλλου κράτους με το οποίο η διαφορά συνδέεται στενότερα εφαρμόζονται ανεξάρτητα από το εάν τα μέρη έχουν επιλέξει, βάσει συμφωνίας, άλλο αλλοδαπό δίκαιο. Το δικαστήριο, όταν αποφασίζει επί των ζητημάτων αυτών, πρέπει να λαμβάνει υπόψη τη φύση και τον σκοπό των εν λόγω κανόνων και τις συνέπειες της εφαρμογής ή της μη εφαρμογής τους. Το αλλοδαπό δίκαιο που είναι εφαρμοστέο σύμφωνα με τον αστικό κώδικα είναι δυνατόν να μην εφαρμοστεί στις περιπτώσεις στις οποίες, λαμβανομένων υπόψη όλων των περιστάσεων της υπόθεσης, το δίκαιο αυτό δεν εμφανίζει σαφή σύνδεσμο με την υπόθεση ή μέρος αυτής, η οποία, αντιθέτως, συνδέεται με το δίκαιο άλλου κράτους. Ο κανόνας αυτός δεν εφαρμόζεται όταν το εφαρμοστέο δίκαιο έχει επιλεγεί με συμφωνία μεταξύ των συμβαλλόμενων μερών.

2.5 Απόδειξη αλλοδαπού δικαίου

Σύμφωνα με το άρθρο 1.12 του αστικού κώδικα της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, στις υποθέσεις που προβλέπονται στις [διεθνείς συμφωνίες](#) ή [στη νομοθεσία](#) της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, το δικαστήριο εφαρμόζει και ερμηνεύει το αλλοδαπό δίκαιο και προσδιορίζει το περιεχόμενό του αυτεπαγγέλτως. Όταν η εφαρμογή του αλλοδαπού δικαίου έχει προβλεφθεί σε συμφωνία μεταξύ των μερών, ο διάδικος που επικαλείται το αλλοδαπό δίκαιο θα πρέπει να προσκομίσει όλα τα αποδεικτικά στοιχεία που σχετίζονται με το περιεχόμενο του εφαρμοστέου αλλοδαπού δικαίου, λαμβανομένης υπόψη της επίσημης ερμηνείας του, της πρακτικής της εφαρμογής του και της νομικής θεωρίας του οικείου αλλοδαπού κράτους. Κατόπιν αιτήματος διαδίκου, το δικαστήριο μπορεί να παράσχει συνδρομή για τη συλλογή πληροφοριών σχετικά με το εφαρμοστέο αλλοδαπό δίκαιο. Εάν το δικαστήριο ή ο διάδικος που επικαλείται το αλλοδαπό δίκαιο δεν εκπληρώσει τις εν λόγω υποχρεώσεις, εφαρμόζεται το δίκαιο της Δημοκρατίας της Λιθουανίας. Σε εξαιρετικές περιπτώσεις στις οποίες είναι αναγκαίο να ληφθούν επείγοντως ασφαλιστικά μέτρα για την προστασία των δικαιωμάτων ή των περιουσιακών στοιχείων προσώπου έως ότου προσδιοριστεί το εφαρμοστέο στη διαφορά δίκαιο και το περιεχόμενό του, το δικαστήριο μπορεί να επιλύσει τα ζητήματα επείγοντος χαρακτήρα εφαρμόζοντας το δίκαιο της Δημοκρατίας της Λιθουανίας.

3 Κανόνες σύγκρουσης νομων

3.1 Συμβατικές ενοχές και δικαιοπραξίες

Σύμφωνα με το άρθρο 1.37 του αστικού κώδικα της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, οι συμβατικές ενοχές διέπονται από το δίκαιο που έχει επιλεγεί βάσει συμφωνίας μεταξύ των μερών της ενοχικής σχέσης. Η συμφωνία αυτή μεταξύ των μερών μπορεί να προβλέπεται στους όρους της σύμβασης που έχει συναφθεί μεταξύ τους ή να συνάγεται από τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης. Τα μέρη μπορούν, με συμφωνία τους, να επιλέξουν το δίκαιο συγκεκριμένης χώρας ως εφαρμοστέο στο σύνολο της σύμβασης ή σε μέρος ή μέρη αυτής. Τα μέρη μπορούν οποτεδήποτε, με συμφωνία τους, να αντικαταστήσουν το δίκαιο που είχαν επιλέξει προηγουμένως ως εφαρμοστέο δίκαιο στη συμβατική ενοχή με άλλο δίκαιο. Η μεταβολή του εφαρμοστέου δικαίου έχει αναδρομική ισχύ, αλλά δεν μπορεί να αντιταχθεί έναντι τρίτων και δεν καθιστά τη σύμβαση ανίσχυρη. Το γεγονός ότι τα μέρη έχουν επιλέξει, με συμφωνία τους, αλλοδαπό δίκαιο ως εφαρμοστέο στη σύμβαση δεν συνιστά λόγο για μη εφαρμογή των κανόνων αναγκαστικού δικαίου της Δημοκρατίας της Λιθουανίας ή άλλου κράτους, τους οποίους τα μέρη δεν μπορούν να τροποποιήσουν ή από τους οποίους δεν χωρεί παρέκκλιση βάσει συμφωνίας.

Εάν τα μέρη δεν έχουν επιλέξει το εφαρμοστέο δίκαιο, εφαρμόζεται το δίκαιο του κράτους με το οποίο η συμβατική ενοχή συνδέεται στενότερα. Στην περίπτωση αυτή, τεκμαίρεται ότι το κράτος που συνδέεται στενότερα με την ενοχή που απορρέει από τη σύμβαση είναι το κράτος στο έδαφος του οποίου βρίσκονται τα ακόλουθα:

1) η κατοικία/έδρα ή η κεντρική διοίκηση του μέρους που οφείλει να εκπληρώσει την πλέον χαρακτηριστική παροχή της σύμβασης. Εάν η ενοχή συνδέεται στενότερα με το δίκαιο του κράτους στο οποίο βρίσκεται ο τόπος άσκησης της επιχειρηματικής δραστηριότητας του μέρους που οφείλει να εκπληρώσει τη χαρακτηριστική παροχή, εφαρμόζεται το δίκαιο αυτού του κράτους·

2) το ακίνητο, όταν η σύμβαση έχει ως αντικείμενο δικαίωμα επί ακινήτου ή δικαίωμα χρήσης ακινήτου·

3) η κύρια εγκατάσταση του μεταφορέα κατά τον χρόνο σύναψης της σύμβασης μεταφοράς, υπό την προϋπόθεση ότι το φορτίο φορτώθηκε ή η έδρα του αποστολέα ή ο τόπος αποστολής του φορτίου βρίσκεται στο ίδιο κράτος με την κύρια εγκατάσταση του μεταφορέα.

Η διάταξη αυτή δεν εφαρμόζεται όταν ο τόπος εκπλήρωσης της πλέον χαρακτηριστικής παροχής της σύμβασης δεν μπορεί να προσδιοριστεί και δεν μπορεί να γίνει επίκληση των τεκμηρίων που καθορίζονται στην παρούσα παράγραφο επειδή από τις περιστάσεις της υπόθεσης προκύπτει με σαφήνεια ότι η σύμβαση συνδέεται στενότερα με άλλο κράτος.

Οι συμβάσεις ασφάλισης διέπονται από το δίκαιο του κράτους κατοικίας/έδρας του ασφαλιστή ή, στην περίπτωση ασφάλισης ακινήτου, από το δίκαιο του κράτους στο οποίο βρίσκεται το ακίνητο.

Οι συμφωνίες διαιτησίας διέπονται από το δίκαιο που διέπει την κύρια σύμβαση ή, στην περίπτωση που το εν λόγω δίκαιο δεν μπορεί να προσδιοριστεί, από το δίκαιο του τόπου όπου συνάφθηκε η συμφωνία διαιτησίας ή, εάν ο τόπος της σύναψης δεν μπορεί να προσδιοριστεί, από το δίκαιο του τόπου διεξαγωγής της διαιτησίας.

Οι συμβάσεις που συνάπτονται σε χρηματιστήριο ή σε πλειστηριασμό διέπονται από το δίκαιο του κράτους στο οποίο έλαβε χώρα η χρηματιστηριακή συναλλαγή ή ο πλειστηριασμός.

Σύμφωνα με το άρθρο 1.39 του αστικού κώδικα της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, το δικαίωμα των συμβαλλόμενων μερών να επιλέξουν το εφαρμοστέο δίκαιο σε μια συμβατική ενοχή, όπως προβλέπεται στο άρθρο 1.37 του εν λόγω κώδικα, δεν αποκλείει ούτε περιορίζει το δικαίωμα του καταναλωτή να προασπίσει τα συμφέροντά του με τα μέσα και τα ένδικα βοηθήματα που καθορίζει το δίκαιο του κράτους στο οποίο έχει τη συνήθη διαμονή του, υπό την προϋπόθεση ότι:

1) η καταναλωτική σύμβαση συνάφθηκε στη χώρα όπου ο καταναλωτής έχει τη συνήθη διαμονή του, με βάση ειδική προσφορά ή διαφήμιση που έγινε σε αυτήν τη χώρα·

2) ο καταναλωτής είχε παρακινηθεί από τον αντισυμβαλλόμενο να μεταβεί σε άλλη χώρα με σκοπό τη σύναψη της σύμβασης·

3) ο αντισυμβαλλόμενος ή ο αντιπρόσωπός του έλαβε την παραγγελία του καταναλωτή στη χώρα της συνήθους διαμονής του καταναλωτή.

Όταν οι συμβαλλόμενοι σε καταναλωτική σύμβαση δεν έχουν επιλέξει το εφαρμοστέο δίκαιο, εφαρμόζεται το δίκαιο του κράτους στο οποίο ο καταναλωτής έχει τη συνήθη διαμονή του. Οι διατάξεις αυτού του άρθρου δεν εφαρμόζονται σε συμβάσεις μεταφοράς ή σε συμβάσεις παροχής υπηρεσιών όταν οι υπηρεσίες παρέχονται στον καταναλωτή αποκλειστικά σε χώρα άλλη από τη Δημοκρατία της Λιθουανίας.

Σύμφωνα με το άρθρο 1.38 του αστικού κώδικα της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, το εφαρμοστέο δίκαιο στον τύπο της δικαιοπραξίας καθορίζεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 1.37 παράγραφος 1 του εν λόγω κώδικα. Όταν τα συμβαλλόμενα μέρη δεν έχουν επιλέξει το εφαρμοστέο δίκαιο με συμφωνία τους, ο τύπος της δικαιοπραξίας διέπεται από το δίκαιο του τόπου όπου καταρτίστηκε η δικαιοπραξία. Σύμβαση που συνάπτεται μεταξύ προσώπων που βρίσκονται σε διαφορετικές χώρες είναι επίσης έγκυρη εάν ο τύπος της πληροί τις νομικές απαιτήσεις που διέπουν τον τύπο της συγκεκριμένης δικαιοπραξίας σε μία τουλάχιστον από αυτές τις χώρες. Ο τύπος των δικαιοπραξιών που αφορούν ακίνητο ή δικαίωμα επί ακινήτου πρέπει να πληροί τις απαιτήσεις του δικαίου του κράτους στο οποίο βρίσκεται το ακίνητο. Ο τύπος των καταναλωτικών συμβάσεων διέπεται από το δίκαιο του κράτους όπου ο καταναλωτής έχει τη συνήθη διαμονή του.

Σύμφωνα με το άρθρο 1.40 του αστικού κώδικα της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, ο τύπος του πληρεξουσίου διέπεται από το δίκαιο του κράτους έκδοσής του. Η διάρκεια ισχύος του πληρεξουσίου, στην περίπτωση που δεν καθορίζεται στο πληρεξούσιο, τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις του αντιπροσώπου, η ευθύνη του εντολέα έναντι του αντιπροσώπου και του αντιπροσώπου έναντι του εντολέα και η ευθύνη αυτών έναντι τρίτων διέπονται από το δίκαιο του κράτους στο οποίο ενεργεί ο αντιπρόσωπος.

Σύμφωνα με το άρθρο 1.41 του αστικού κώδικα της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, οι συμβάσεις δωρεάς διέπονται από το δίκαιο του κράτους στο οποίο ο δωρητής έχει τη συνήθη διαμονή του ή βρίσκεται ο τόπος άσκησης της επιχειρηματικής του δραστηριότητας, εξαιρουμένων των συμβάσεων δωρεάς που αφορούν

ακίνητο, στις οποίες εφαρμοστέο είναι το δίκαιο του τόπου του ακινήτου. Σύμβαση δωρεάς δεν είναι δυνατόν να κηρυχθεί άκυρη αν ο τύπος της πληροί τις απαιτήσεις του δικαίου του τόπου σύναψης της σύμβασης δωρεάς ή του κράτους στο οποίο ο δωρητής έχει τη συνήθη διαμονή του ή στο οποίο βρίσκεται ο τόπος άσκησης της επιχειρηματικής του δραστηριότητας.

Σύμφωνα με το άρθρο 1.42 του αστικού κώδικα της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, οι έννομες σχέσεις που συνδέονται με το εκχωρητό απαίτησης και τη μεταβίβαση οφειλής διέπονται από το δίκαιο που επέλεξαν τα μέρη με συμφωνία τους. Το δίκαιο που επέλεξαν τα μέρη της σύμβασης εκχώρησης απαίτησης δεν μπορεί να αντικαταχθεί έναντι των οφειλετών της εκχωρηθείσας απαίτησης, εκτός εάν οι τελευταίοι είχαν συναινέσει στην επιλογή του δικαίου. Εάν τα μέρη δεν έχουν επιλέξει το εφαρμοστέο δίκαιο, η έννομη σχέση που συνδέεται με την εκχώρηση της απαίτησης και τη μεταβίβαση της οφειλής διέπεται από το δίκαιο που διέπει την υποκείμενη ενοχή που αποτέλεσε την αιτία για την εκχώρηση (τη μεταβίβαση) της απαίτησης (της οφειλής). Ο τύπος της εκχώρησης απαίτησης ή της μεταβίβασης οφειλής διέπεται από το δίκαιο που διέπει την εκχώρηση της απαίτησης ή τη μεταβίβαση της οφειλής.

Εφαρμόζονται επίσης οι κανόνες του κανονισμού Ρώμη Ι.

3.2 Εξωσυμβατικές ενοχές

Σύμφωνα με το άρθρο 1.43 του αστικού κώδικα της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις των μερών στο πλαίσιο ενοχών που απορρέουν από την πρόκληση ζημίας καθορίζονται, κατ' επιλογήν του ζημιωθέντος μέρους, από το δίκαιο του κράτους στο οποίο τελέστηκε η πράξη ή έλαβαν χώρα τα άλλα γεγονότα που προκάλεσαν τη ζημία ή από το δίκαιο του κράτους στο οποίο επήλθε η ζημία. Όταν δεν είναι δυνατός ο προσδιορισμός του κράτους στο οποίο τελέστηκε η πράξη ή έλαβαν χώρα τα άλλα γεγονότα ή επήλθε η ζημία, εφαρμόζεται το δίκαιο του κράτους με το οποίο συνδέεται στενότερα η αξίωση αποζημίωσης. Μετά την επέλευση της ζημίας, τα μέρη μπορούν να συμφωνήσουν ότι η αποζημίωση για την προκληθείσα ζημία θα διέπεται από το δίκαιο του κράτους του δικαστηρίου που εκδικάζει την υπόθεση. Εάν τα μέρη έχουν αμφοτέρωτα τη συνήθη διαμονή τους στο ίδιο κράτος, το ζήτημα της αποζημίωσης διέπεται από το δίκαιο του κράτους αυτού.

Οι ενοχές που απορρέουν από ζημία που οφείλεται σε ελαττωματικό προϊόν, διέπονται από το δίκαιο του κράτους στο οποίο επήλθε η ζημία εάν ο τόπος της συνήθους διαμονής του ζημιωθέντος ή ο τόπος της επιχειρηματικής δραστηριότητας του υπαίτιου της ζημίας βρίσκεται σε αυτό το κράτος ή εάν ο ζημιωθείς είχε αγοράσει το προϊόν σε αυτό το κράτος. Εάν ο τόπος άσκησης της επιχειρηματικής δραστηριότητας του υπαίτιου της ζημίας βρίσκεται στο κράτος της συνήθους διαμονής του ζημιωθέντος ή ο ζημιωθείς αγόρασε το προϊόν στο κράτος στο οποίο έχει τη συνήθη διαμονή του, εφαρμόζεται το δίκαιο του κράτους της συνήθους διαμονής του ζημιωθέντος. Όταν το εφαρμοστέο δίκαιο δεν μπορεί να προσδιοριστεί με βάση τα κριτήρια που αναφέρονται σε αυτή την παράγραφο, εφαρμόζεται το δίκαιο του κράτους στο οποίο βρίσκεται ο τόπος άσκησης της επιχειρηματικής δραστηριότητας του υπαίτιου της ζημίας, εκτός εάν ο ενάγων θεμελιώσει την αγωγή του στο δίκαιο του κράτους στο οποίο επήλθε η ζημία.

Το δίκαιο που εφαρμόζεται στις ενοχές που απορρέουν από την πρόκληση ζημίας καθορίζει τους όρους στοιχειοθέτησης της αστικής ευθύνης, την έκτασή της, το πρόσωπο που φέρει την ευθύνη και τις προϋποθέσεις απαλλαγής από την αστική ευθύνη.

Σύμφωνα με το άρθρο 1.44 του αστικού κώδικα της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, το δίκαιο που διέπει τις αξιώσεις αποζημίωσης για ζημία που προκλήθηκε στο πλαίσιο ατυχήματος καθορίζεται σύμφωνα με τη Σύμβαση της Χάγης για το εφαρμοστέο δίκαιο στα τροχαία ατυχήματα.

Σύμφωνα με το άρθρο 1.45 του αστικού κώδικα της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, οι αξιώσεις αποζημίωσης για ζημία που συνίσταται σε προσβολή προσωπικών μη περιουσιακών δικαιωμάτων από μέσο μαζικής επικοινωνίας διέπονται, κατ' επιλογήν του ζημιωθέντος, από το δίκαιο του κράτους στο οποίο βρίσκεται ο τόπος συνήθους διαμονής ή άσκησης επιχειρηματικής δραστηριότητας του ζημιωθέντος ή στο οποίο επήλθε η ζημία ή από το δίκαιο του κράτους της συνήθους διαμονής ή τόπου άσκησης της επιχειρηματικής δραστηριότητας του προσώπου που προκάλεσε τη ζημία. Το δικαίωμα απάντησης (άρνησης) διέπεται από το δίκαιο του κράτους στο οποίο κυκλοφόρησε το επίμαχο δημοσίευμα ή μεταδόθηκε η επίμαχη ραδιοφωνική ή τηλεοπτική εκπομπή.

Σύμφωνα με το άρθρο 1.46 του αστικού κώδικα της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, οι αξιώσεις αποζημίωσης για ζημία που προκλήθηκε από πράξη αθέμιτου ανταγωνισμού διέπονται από το δίκαιο του κράτους στην αγορά του

οποίου επήλθαν οι αρνητικές επιπτώσεις του αθέμιτου ανταγωνισμού. Εάν η πράξη αθέμιτου ανταγωνισμού έθιξε τα συμφέροντα μόνο ενός μεμονωμένου προσώπου, εφαρμοστέο είναι το δίκαιο του κράτος στο οποίο βρίσκεται ο τόπος άσκησης της επιχειρηματικής δραστηριότητας του ζημιωθέντος.

Εφαρμόζονται επίσης οι κανόνες του κανονισμού Ρώμη II.

3.3 Προσωπική κατάσταση, ζητήματα που συνδέονται με την οικογενειακή κατάσταση (επώνυμο, κατοικία, ικανότητα)

Σύμφωνα με το άρθρο 1.15 του αστικού κώδικα της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, οι αλλοδαποί στη Δημοκρατία της Λιθουανίας έχουν την ίδια δικαιοπρακτική ικανότητα με τους πολίτες της Δημοκρατίας της Λιθουανίας. Η νομοθεσία της Δημοκρατίας της Λιθουανίας δύναται να προβλέπει εξαιρέσεις από αυτόν τον κανόνα. Ο χρόνος της γέννησης ή του θανάτου των αλλοδαπών καθορίζεται από το δίκαιο του κράτους της συνήθους διαμονής τους (άρθρο 2.12 του κώδικα) κατά τον χρόνο της γέννησης ή του θανάτου. Οι ανιθαγενείς στη Δημοκρατία της Λιθουανίας έχουν την ίδια δικαιοπρακτική ικανότητα με τους πολίτες της Δημοκρατίας της Λιθουανίας. Η νομοθεσία της Δημοκρατίας της Λιθουανίας δύναται να προβλέπει επιμέρους εξαιρέσεις από αυτόν τον κανόνα. Ο χρόνος της γέννησης ή του θανάτου των ανιθαγενών καθορίζεται από το δίκαιο του κράτους της συνήθους διαμονής τους κατά τον χρόνο της γέννησης ή του θανάτου.

Σύμφωνα με το άρθρο 1.16 του αστικού κώδικα της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, η δικαιοπρακτική ικανότητα των αλλοδαπών και των ανιθαγενών καθορίζεται από το δίκαιο του κράτους της συνήθους διαμονής τους. Αν τα πρόσωπα αυτά δεν έχουν συνήθη διαμονή ή αν αυτή δεν μπορεί να προσδιοριστεί με βεβαιότητα, η δικαιοπρακτική τους ικανότητα καθορίζεται με βάση το δίκαιο του κράτους στο οποίο κατάρτισαν τη σχετική δικαιοπραξία. Αν ορισμένο πρόσωπο διαμένει σε περισσότερα από ένα κράτη, εφαρμόζεται το δίκαιο του κράτους με το οποίο το εν λόγω πρόσωπο έχει τον στενότερο δεσμό. Οι αλλοδαποί και οι ανιθαγενείς που διαμένουν μόνιμα στη Δημοκρατία της Λιθουανίας είναι δυνατόν να θεωρούνται ανίκανοι προς δικαιοπραξία σε ορισμένους τομείς ή περιορισμένα ικανοί για δικαιοπραξία σε ορισμένους τομείς, ή να υπόκεινται σε συμπαράσταση κατά τη λήψη αποφάσεων, σύμφωνα με τη διαδικασία που καθορίζει η νομοθεσία της Δημοκρατίας της Λιθουανίας. Τυχόν μεταβολή της συνήθους διαμονής δεν ασκεί επιρροή στη δικαιοπρακτική ικανότητα εάν η δικαιοπρακτική ικανότητα είχε ήδη αποκτηθεί πριν από την μεταβολή της συνήθους διαμονής.

Σύμφωνα με το άρθρο 1.17 του αστικού κώδικα της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, πρόσωπο δεν μπορεί να επικαλεστεί δικαιοπρακτική ανικανότητα σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους της συνήθους διαμονής του εάν διέθετε δικαιοπρακτική ικανότητα σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους στο οποίο καταρτίστηκε η δικαιοπραξία, εκτός αν ο αντισυμβαλλόμενός του γνώριζε ή όφειλε να γνωρίζει ότι το πρόσωπο αυτό είναι ανίκανο για δικαιοπραξία σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους της συνήθους διαμονής του. Οι διατάξεις αυτές δεν εφαρμόζονται σε ζητήματα οικογενειακού και κληρονομικού δικαίου και στα εμπράγματα δικαιώματα.

Σύμφωνα με το άρθρο 1.18 του αστικού κώδικα της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, η κήρυξη των αλλοδαπών πολιτών ή των ανιθαγενών σε αφάνεια ή η κήρυξή τους ως θανόντων διέπεται από το δίκαιο του κράτους της τελευταίας γνωστής διαμονής τους.

3.4 Θεμελίωση νομικής σχέσης μεταξύ γονέα και τέκνου, συμπεριλαμβανομένης της υιοθεσίας

3.4.1 Θεμελίωση νομικής σχέσης μεταξύ γονέα και τέκνου

Η γονική σχέση (η αναγνώριση, ο προσδιορισμός ή η προσβολή της πατρότητας ή της μητρότητας) θεμελιώνεται είτε με βάση το δίκαιο του κράτους του οποίου την ιθαγένεια απέκτησε το τέκνο κατά τον χρόνο γέννησής του ή το δίκαιο του κράτους που έχει αναγνωρισθεί ως τόπος της συνήθους διαμονής του τέκνου κατά τον χρόνο γέννησής του ή το δίκαιο του κράτους της συνήθους διαμονής ενός εκ των γονέων του τέκνου ή του κράτους της ιθαγένειας ενός εκ των γονέων κατά τον χρόνο γέννησης του τέκνου, ανάλογα με το ποιο είναι ευνοϊκότερο για το τέκνο. Οι έννομες συνέπειες της θεμελίωσης της γονικής σχέσης καθορίζονται από το δίκαιο του κράτους της συνήθους διαμονής του τέκνου. Η ικανότητα του πατέρα (ή της μητέρας) του τέκνου προς αναγνώριση της πατρότητας (ή της μητρότητας) καθορίζεται με βάση το δίκαιο του κράτους στο οποίο έχει τη συνήθη διαμονή του κατά τον χρόνο αναγνώρισης της πατρότητας (ή της μητρότητας). Ο τύπος της αναγνώρισης της πατρότητας (ή της μητρότητας) διέπεται από το δίκαιο του τόπου αναγνώρισης της πατρότητας (ή της μητρότητας) ή από το δίκαιο του κράτους της συνήθους διαμονής του τέκνου (άρθρο 1.31 του αστικού κώδικα). Οι προσωπικές και περιουσιακές σχέσεις μεταξύ γονέων και τέκνων διέπονται από το δίκαιο του κράτους της συνήθους διαμονής του τέκνου. Εάν κανένας εκ των γονέων του τέκνου δεν έχει τη

συνήθη διαμονή του στο κράτος της συνήθους διαμονής του τέκνου και το τέκνο και αμφότεροι οι γονείς του έχουν την ιθαγένεια του ίδιου κράτους, εφαρμόζεται το δίκαιο του κράτους της ιθαγένειάς τους (άρθρο 1.32 του αστικού κώδικα).

3.4.2 Υιοθεσία

Οι σχέσεις υιοθεσίας διέπονται από το δίκαιο του κράτους της συνήθους διαμονής του τέκνου. Εάν είναι βέβαιο ότι υιοθεσία που συνάπτεται σύμφωνα το δίκαιο του κράτους της συνήθους διαμονής του προς υιοθεσία τέκνου δεν θα αναγνωρίζεται στο κράτος της συνήθους διαμονής ή της ιθαγένειας του θετού γονέα (ή των θετών γονέων), η υιοθεσία μπορεί να συναφθεί σύμφωνα με το δίκαιο των κρατών αυτών, υπό την προϋπόθεση ότι δεν αντίκειται στο συμφέρον του τέκνου. Η υιοθεσία απαγορεύεται εάν δεν είναι βέβαιο ότι θα αναγνωριστεί σε άλλο κράτος. Οι σχέσεις μεταξύ του υιοθετημένου τέκνου και του θετού γονέα (ή των θετών γονέων) και των συγγενών τους διέπονται από το δίκαιο της συνήθους διαμονής του θετού γονέα (ή των θετών γονέων) (άρθρο 1.33 του αστικού κώδικα).

3.5 Γάμος, ελεύθερη συμβίωση, συγκατοίκηση, άλλες σχέσεις συμβίωσης, διαζύγιο, δικαστικός χωρισμός, υποχρεώσεις διατροφής

3.5.1 Γάμος

Η ικανότητα σύναψης γάμου και οι λοιπές προϋποθέσεις του γάμου καθορίζονται σύμφωνα με το δίκαιο της Δημοκρατίας της Λιθουανίας. Εάν τουλάχιστον ένας εκ των συζύγων έχει τη συνήθη διαμονή του στη Δημοκρατία της Λιθουανίας ή είναι πολίτης της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, ο γάμος θα πρέπει να καταχωριστεί στις ληξιαρχικές αρχές της Δημοκρατίας της Λιθουανίας. Η ικανότητα σύναψης γάμου και οι λοιπές προϋποθέσεις του γάμου αλλοδαπών και ανιθαγενών που δεν έχουν τη συνήθη διαμονή τους στη Δημοκρατία της Λιθουανίας είναι δυνατόν να καθοριστούν με βάση το δίκαιο του κράτους της συνήθους διαμονής αμφότερων των προσώπων που επιθυμούν να συνάψουν γάμο, υπό την προϋπόθεση ότι ο γάμος θα αναγνωριστεί στο κράτος της συνήθους διαμονής τουλάχιστον ενός εκ των δύο προσώπων που επιθυμούν να συνάψουν γάμο. Γάμος που έχει συναφθεί νομίμως σε αλλοδαπό κράτος αναγνωρίζεται στη Δημοκρατία της Λιθουανίας, με εξαίρεση τις περιπτώσεις στις οποίες οι σύζυγοι οι οποίοι έχουν τη συνήθη διαμονή τους στη Δημοκρατία της Λιθουανίας τέλεσαν τον γάμο στο αλλοδαπό κράτος προκειμένου να αποφύγουν την ακυρότητα του γάμου σύμφωνα με τη νομοθεσία της Δημοκρατίας της Λιθουανίας (άρθρο 1.25 του αστικού κώδικα). Η διαδικασία για τη σύναψη του γάμου καθορίζεται σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους στο οποίο τελέστηκε ο γάμος. Γάμος αναγνωρίζεται επίσης ως έγκυρος εάν η διαδικασία σύναψής του πληροί τις απαιτήσεις που ορίζει το δίκαιο του κράτους της συνήθους διαμονής ή της ιθαγένειας τουλάχιστον ενός εκ των συζύγων κατά τον χρόνο σύναψης του γάμου (άρθρο 1.26 του αστικού κώδικα). Οι προσωπικές σχέσεις των συζύγων διέπονται από το δίκαιο του κράτους της συνήθους διαμονής τους. Εάν οι σύζυγοι έχουν τη συνήθη διαμονή τους σε διαφορετικά κράτη, οι προσωπικές τους σχέσεις διέπονται από το δίκαιο του κράτους της τελευταίας κοινής συνήθους διαμονής τους. Εάν οι σύζυγοι δεν είχαν κοινή συνήθη διαμονή, εφαρμόζεται το δίκαιο του κράτους με το οποίο οι σύζυγοι έχουν τον στενότερο προσωπικό δεσμό. Εάν δεν είναι δυνατός ο προσδιορισμός του κράτους με το οποίο οι σύζυγοι έχουν τον στενότερο προσωπικό δεσμό, εφαρμόζεται το δίκαιο του κράτους στο οποίο τελέστηκε ο γάμος (άρθρο 1.27 του αστικού κώδικα).

3.5.2 Ελεύθερη συμβίωση, συγκατοίκηση, άλλες σχέσεις συμβίωσης

Δεν ρυθμίζεται.

3.5.3 Διαζύγιο και δικαστικός χωρισμός

Σύμφωνα με το άρθρο 1.29 του αστικού κώδικα, ο δικαστικός χωρισμός και το διαζύγιο διέπονται από το δίκαιο του τόπου συνήθους διαμονής των συζύγων. Εάν οι σύζυγοι δεν έχουν κοινή συνήθη διαμονή, εφαρμόζεται το δίκαιο του κράτους της τελευταίας κοινής συνήθους διαμονής τους ή, ελλείψει τέτοιας, το δίκαιο του κράτους του δικαστηρίου που έχει επιληφθεί της υπόθεσης. Εάν το δίκαιο του κράτους της ιθαγένειας των συζύγων απαγορεύει το διαζύγιο ή προβλέπει ειδικούς όρους για την έκδοση διαζυγίου, ο γάμος μπορεί να λυθεί σύμφωνα με τη νομοθεσία της Δημοκρατίας της Λιθουανίας εφόσον ένας εκ των συζύγων είναι υπήκοος της Δημοκρατίας της Λιθουανίας ή έχει τη συνήθη διαμονή του στη Δημοκρατία της Λιθουανίας.

Εφαρμόζονται επίσης οι κανόνες του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 1259/2010 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 2010, για τη θέσπιση ενισχυμένης συνεργασίας στον τομέα του δικαίου που είναι εφαρμοστέο στο διαζύγιο και

τον δικαστικό χωρισμό (Ρώμη III).

3.5.4 Υποχρεώσεις διατροφής

Το εφαρμοστέο δίκαιο στις υποχρεώσεις διατροφής στο πλαίσιο οικογενειακής σχέσης καθορίζεται με βάση τη Σύμβαση της Χάγης, της 2ας Οκτωβρίου 1973, για το εφαρμοστέο δίκαιο στις υποχρεώσεις διατροφής (Άρθρο 1.36 του αστικού κώδικα).

Εφαρμόζεται επίσης το πρωτόκολλο της Χάγης, της 23ης Νοεμβρίου 2007, σχετικά με το εφαρμοστέο δίκαιο στις υποχρεώσεις διατροφής.

3.6 Περιουσιακές σχέσεις των συζύγων

Σύμφωνα με το άρθρο 1.28 του αστικού κώδικα, η νομική κατάσταση της συζυγικής περιουσίας διέπεται από το δίκαιο του κράτους της συνήθους διαμονής των συζύγων. Εάν οι σύζυγοι έχουν τη συνήθη διαμονή τους σε διαφορετικά κράτη, εφαρμόζεται το δίκαιο του κράτους της κοινής ιθαγένειας των συζύγων. Εάν οι σύζυγοι έχουν διαφορετική ιθαγένεια και δεν είχαν ποτέ κοινή συνήθη διαμονή, εφαρμόζεται το δίκαιο του κράτους στο οποίο τελέστηκε ο γάμος. Η νομική κατάσταση της συζυγικής περιουσίας που ρυθμίζεται βάσει σύμβασης διέπεται από το δίκαιο που επέλεξαν οι σύζυγοι βάσει της συμφωνίας. Στην περίπτωση αυτή, οι σύζυγοι μπορούν να επιλέξουν το δίκαιο του κράτους της τρέχουσας ή μέλλουσας συνήθους διαμονής τους το δίκαιο του κράτους στο οποίο τελέστηκε ο γάμος ή το δίκαιο του κράτους της ιθαγένειας ενός εκ των συζύγων. Η συμφωνία μεταξύ των συζύγων σχετικά με το εφαρμοστέο δίκαιο θεωρείται έγκυρη εφόσον πληροί τις απαιτήσεις του δικαίου του κράτους που επέλεξαν οι σύζυγοι ή του κράτους στο οποίο συνάφθηκε η συμφωνία. Το εφαρμοστέο δίκαιο που έχει επιλεγεί βάσει συμφωνίας μπορεί να αντιταχθεί έναντι τρίτων μόνο εφόσον οι τρίτοι γνώριζαν ή όφειλαν να γνωρίζουν ότι είχε επιλεγεί το εν λόγω δίκαιο. Το εφαρμοστέο δίκαιο που έχει επιλεγεί από τους συζύγους βάσει συμφωνίας μπορεί να εφαρμοστεί για την επίλυση διαφοράς που αφορά εμπράγματα δικαιώματα επί ακινήτου μόνο εφόσον έχουν τηρηθεί οι απαιτήσεις δημόσιας καταχώρισης του εν λόγω ακινήτου και των εμπράγματων δικαιωμάτων επί του εν λόγω ακινήτου στο κράτος στο οποίο βρίσκεται το ακίνητο. Συμφωνία μεταξύ των συζύγων που αφορά μεταβολή της νομικής κατάστασης περιουσιακού στοιχείου διέπεται από το δίκαιο του κράτους της συνήθους διαμονής των συζύγων κατά τον χρόνο της εν λόγω μεταβολής. Εάν, κατά τον χρόνο της μεταβολής της νομικής κατάστασης, οι σύζυγοι διέμεναν σε διαφορετικά κράτη, εφαρμόζεται το δίκαιο του κράτους της τελευταίας κοινής συνήθους διαμονής τους ή, ελλείψει τέτοιας, το δίκαιο το οποίο διέπει τις περιουσιακές σχέσεις των συζύγων.

3.7 Διαθήκες και κληρονομική διαδοχή

Η ικανότητα του διαθέτη για σύνταξη, τροποποίηση ή ακύρωση διαθήκης καθορίζεται με βάση το δίκαιο του κράτους της συνήθους διαμονής του. Εάν ένα πρόσωπο δεν είχε συνήθη διαμονή ή αν αυτή δεν μπορεί να προσδιοριστεί, η ικανότητα για σύνταξη διαθήκης καθορίζεται με βάση το δίκαιο του κράτους στο οποίο συντάχθηκε η διαθήκη (άρθρο 1.60 του αστικού κώδικα). Ο τύπος της διαθήκης, η τροποποίηση ή η ανάκλησή της διέπονται από το δίκαιο του κράτους στο οποίο συντάχθηκαν οι αντίστοιχες πράξεις. Η διαθήκη, η τροποποίησή της και η ανάκλησή της θεωρούνται έγκυρες εφόσον ο τύπος αυτών των πράξεων πληροί τις απαιτήσεις του δικαίου του κράτους της συνήθους διαμονής ή της ιθαγένειας του διαθέτη κατά τον χρόνο κατάρτισης των εν λόγω πράξεων ή του κράτους του τόπου διαμονής του διαθέτη κατά τον χρόνο κατάρτισης των εν λόγω πράξεων ή κατά τον χρόνο του θανάτου του. Διαθήκη με την οποία καταλείπεται ακίνητο, καθώς και η τροποποίηση και ανάκλησή της, θεωρούνται έγκυρες εφόσον ο τύπος τους πληροί τους όρους του δικαίου του κράτους στο οποίο βρίσκεται το ακίνητο (άρθρο 1.61 του αστικού κώδικα). Σύμφωνα με το άρθρο 1.62 του αστικού κώδικα, η κληρονομική διαδοχή διέπεται από το δίκαιο του κράτους στο οποίο ο θανών είχε τη συνήθη διαμονή του κατά τον χρόνο του θανάτου του, με εξαίρεση την κληρονομική διαδοχή που αφορά ακίνητη περιουσία. Οι κληρονομικές σχέσεις που αφορούν ακίνητο διέπονται από το δίκαιο του τόπου στον οποίο βρίσκεται το ακίνητο. Αν η κληρονομική διαδοχή επήλθε μετά τον θάνατο πολίτη της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, οι κληρονόμοι του που διαμένουν στη Δημοκρατία της Λιθουανίας και έχουν δικαίωμα νόμιμης μοίρας επί της κληρονομιαίας περιουσίας κληρονομούν αυτό το μερίδιο σύμφωνα με το δίκαιο της Δημοκρατίας της Λιθουανίας και ανεξάρτητα από το εφαρμοστέο δίκαιο, εκτός αν πρόκειται για ακίνητη περιουσία. Εάν, σύμφωνα με το δίκαιο που διέπει τις κληρονομικές σχέσεις, δεν είναι δυνατή η μεταφορά της περιουσίας σε αλλοδαπό κράτος και εφόσον δεν υπάρχουν άλλοι κληρονόμοι και η περιουσία βρίσκεται στη Λιθουανία, τότε η εν λόγω περιουσία περιέρχεται στην κυριότητα της Δημοκρατίας της Λιθουανίας.

Εφαρμόζονται επίσης οι κανόνες του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 650/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του

Συμβουλίου, της 4ης Ιουλίου 2012, σχετικά με τη διεθνή δικαιοδοσία, το εφαρμοστέο δίκαιο, την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων, την αποδοχή και εκτέλεση δημόσιων εγγράφων στον τομέα της κληρονομικής διαδοχής και την καθιέρωση ευρωπαϊκού κληρονομητηρίου.

3.8 Ακίνητη περιουσία

Σύμφωνα με το άρθρο 1.48 του αστικού κώδικα, το δικαίωμα κυριότητας και τα άλλα ιδιοκτησιακά δικαιώματα σε ακίνητα ή κινητά περιουσιακά στοιχεία καθορίζονται σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους στο οποίο βρισκόταν το περιουσιακό στοιχείο κατά τον χρόνο της μεταβολής της νομικής του κατάστασης. Η αναγνώριση περιουσιακού στοιχείου ως ακινήτου ή ως κινητού διέπεται από το δίκαιο του κράτους στο οποίο βρίσκεται το περιουσιακό στοιχείο. Η επίσημη καταχώριση του δικαιώματος κυριότητας και των άλλων ιδιοκτησιακών δικαιωμάτων διέπεται από το δίκαιο του κράτους στο οποίο βρίσκεται το περιουσιακό στοιχείο κατά τον χρόνο της καταχώρισης. Η κτήση της κυριότητας ακινήτου με χρησικτησία διέπεται από το δίκαιο του κράτους στο οποίο βρίσκεται το ακίνητο.

3.9 Αφερεγγυότητα

■ Τελευταία επικαιροποίηση: 05/11/2021

Την έκδοση αυτής της σελίδας στην εθνική γλώσσα διαχειρίζεται ο αντίστοιχος αρμόδιος επαφής του ΕΔΔ. Οι μεταφράσεις έχουν γίνει από την αρμόδια υπηρεσία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Οι τυχόν αλλαγές που επιφέρει η αρμόδια εθνική αρχή στο πρωτότυπο ενδέχεται να μην έχουν περιληφθεί ακόμα στις μεταφράσεις. Η Επιτροπή και το Ευρωπαϊκό Δικαστικό Δίκτυο δεν αναλαμβάνουν καμία απολύτως ευθύνη όσον αφορά πληροφορίες ή δεδομένα που περιέχονται ή αναφέρονται στο παρόν έγγραφο. Βλ. την ανακοίνωση νομικού περιεχομένου για τους κανόνες πνευματικής ιδιοκτησίας που ισχύουν στο κράτος μέλος που είναι αρμόδιο για την παρούσα σελίδα